

Arrest

nr. 205 858 van 25 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HORDIES
Blijde Inkomstlaan 1
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 9 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 februari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. ZAMAN *loco* advocaat J. HORDIES, en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, treedt op 27 maart 2017 in Thailand in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 26 april 2017 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Bangkok een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 8 juni 2017 wordt dit visum toegestaan.

Op 27 juli 2017 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Zaventem wat zijn beslissing is inzake het huwelijk.

Op 14 augustus 2017 dient verzoekster in België een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als echtgenoot van een Belg. Er wordt haar een bijlage 19ter afgegeven.

Uit de e-mails van de gemeente Zaventem, gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat verzoekster stukken neerlegt.

Op 1 februari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.08.2017 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voornaam: S. (...)

Nationaliteit: Thailand

Geboortedatum: (...).1991

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde K. A. M. G. (...) (RR xxx) in toepassing van artikel 40 ter §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° (...) 3° (...).”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden door betrokkene de volgende documenten voorgelegd:

- *Volledig uittreksel van de gegevens van een onderneming natuurlijk persoon – toestand dd. 10.05.2017: met betrekking tot de voorgelegde ondernemingsgegevens dient opgemerkt te worden dat hieruit weliswaar blijkt dat de referentiepersoon actief is als zelfstandige, maar dat hieruit geen inkomsten blijken. Het feit dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent, brengt niet automatisch met zich mee dat hieruit inkomsten worden gegenereerd die voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het komt betrokkene toe aan te tonen over welke inkomsten het concreet gaat, opdat onze Dienst zou kunnen nagaan of deze als stabiel, regelmatig en toereikend kunnen worden beschouwd. Betrokkene toont dit allerm minst aan met het uittreksel van de Kruispuntbank Ondernemingen. Tevens dient te worden vastgesteld dat de zelfstandige activiteit van de Belgische referentiepersoon pas zeer recent werd opgestart met name op 10.05.2017 zodat de stabiliteit en regelmatigheid van de voorgehouden bestaansmiddelen niet afdoende is bewezen.*
- *Handgeschreven niet gehandtekende facturen N°4 - N°7 voor de periode mei tot augustus 2017: voor zover kan worden aangenomen dat deze facturen werden uitgeschreven door de referentiepersoon zelf dient opgemerkt te worden dat er geen bijkomende objectief verifieerbare stukken ter beschikking werden gesteld die de inhoud van deze facturen zou kunnen steunen/staven/duiden zodat deze stukken worden beschouwd als verklaringen op eer afgelegd door de referentiepersoon zelf. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

De Belgische echtgenoot van betrokkene, die een zelfstandige activiteit uitoefent, heeft op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende bewezen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bij de aanvraag werd aan betrokkene gevraagd om het bewijs te leveren dat de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste, voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het kwam betrokkene toe om hieromtrent stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven maandelijkse netto-inkomsten van de referentiepersoon zodat kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, wel dat er niet afdoende kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesamemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Verzoekster maakt per aangetekende brief van 30 mei 2018 bijkomende stukken over, die zij omschrijft als “betalingen van belangrijke klant”, “Recente BTW rekeninguittreksel”, “Leasing contract met RCI (Renault Trafic)” en “Recente financieel standpunt”.

Deze stukken zijn de verwerende partij niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Het procedurereglement van de Raad voorziet niet in de mogelijkheid van het neerleggen van bijkomende stukken nadat het verzoekschrift is ingediend. Derhalve dienen deze stukken uit de debatten te worden geweerd met het oog op de rechten van verdediging van de verwerende partij. Bovendien dient de Raad zich bij de beoordeling van de zaak in het kader van zijn wettigheidstoetsing te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Het staat verzoekster vrij om deze stukken in een nieuwe aanvraag aan de verwerende partij ter beoordeling voor te leggen.

3. Over de bevoegdheid van de Raad

In de synthesesamemorie vordert verzoekster (onder meer) het volgende:

“BEHAGE HET DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

(...)

De aflevering te horen bevelen van een verblijfstitel van 5 jaar overeenkomstig de artikelen van de wet van 15 december 1980 wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Waar verzoekster in haar synthesesamemorie de Raad aldus verzoekt om de thans bestreden beslissing te hervormen - met name haar het recht op verblijf in het Rijk te verlenen -, dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil, conform artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing te hervormen.

Het gevorderde dient bijgevolg in de aangegeven mate te worden afgewezen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In de synthesesamemorie voert verzoekster het volgende aan:

“IN RECHTE

Gelet op artikel 40bis, par. 2 van de wet van 15 december 1980 (wet betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) worden aanzien als familielid van de burger van de Europese Unie: 1°): de echtgenoot ervan. Er is dus geen enkele twijfel dat verzoekster, echtgenote van de Heer K. (...), van deze hoedanigheid geniet en dus dient aanzien te worden als familielid van een Belgische burger.

Overeenkomstig de artikelen 40ter van de wet van 15 december 1980 dient het familielid de volgende bewijzen bij te brengen:

- Stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Gedekt is door een ziektekostenverzekering in België*

Verzoekster heeft bewijzen bijgebracht dat aan deze 3 voorwaarden zijn voldaan (stukken 3-4- 5-6).

Volgens de gemeentelijke administratieve dienst te Zaventem zou aan de eerste voorwaarde niet voldaan zijn omdat de echtgenoot van verzoekster een zelfstandige activiteit uitoefent (marktkramer) en dat daardoor geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen worden aangetoond.

De bijgebrachte stukken in het dossier tonen duidelijk aan dat de Heer K. (...) wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte in het jaar 2017 en dit herhaalt zich in 2018.

Zijn inkomsten als marktkramer variëren doch hierdoor kan niet geconcludeerd worden dat ze niet voldoende stabiel zouden zijn.

Het komt aan de Belgische Staat voor om met deze bijzondere en concrete omstandigheden van het echtpaar K. (...) rekening te houden. Dit vloeit voort uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, meer in het bijzonder in haar arrest CHAKROUN dat het volgende bepaalt:

- Artikel 4, lid 1 van de richtlijn (2003/86/CE) legt de lidstaten welbepaalde positieve verplichtingen op. Daarvoor is de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder hun beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen (punt 41)
- Aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dienen de uitzonderingen strikt te worden uitgelegd;
- Het doel van de richtlijn is namelijk de bevordering van de gezinshereniging.

Het komt dus aan de Belgische Staat toe de doelstellingen van de richtlijn na te leven en de specifieke en concrete situatie van het echtpaar K. (...) in aanmerking te nemen om de gezinshereniging toe te staan en niet zomaar algemene clausules aan te nemen van inkomsten dat onder de grens liggen zodat automatisch een gezinshereniging wordt geweigerd in casu terwijl dit wordt verboden door het Hof van Justitie (Hof van Justitie van 4 maart 2010, CHAKROUN, zaak nr. C-578/08).

Volgens de Belgische Staat stonden er geen middelen in het verzoekschrift tot vernietiging van de betwiste beslissing vermeld. Uit het verzoekschrift, het stukkendossier en de huidige memorie blijkt duidelijk dat de (vernietigings)middelen zijn gesteund op een verkeerde interpretatie van de gemeentelijke administratieve dienst van Zaventem van de bestaansmiddelen en de financiële middelen van verzoekster waarbij artikel 40ter van de wet van 1980 (wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) wordt geschonden.

Verder, vraagt verzoekster gehoord te worden ter zitting in de Franse taal aangezien ze de Nederlandse taal niet machtig is en rekening houdend met het feit dat zij zich in het Engels heeft uitgedrukt te Zaventem."

4.2. In de nota heeft de verwerende partij het volgende aangevoerd:

"Verweerder stelt vast dat verzoekende partij de nietigverklaring vordert van de beslissing van 1 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel tot het grondgebied te verlaten, doch dat zij tegen deze beslissing geen middelen aanvoert.

Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid 'een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen'. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007. Nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Daar verzoekende partij in zijn verzoekschrift nalaat aan te geven welke rechtsregel dan wel welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden, is verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel tot het grondgebied te verlaten onontvankelijk is.

De verzoekende partij stelt – verkeerdelijk – dat de bestreden beslissing genomen werd door de administratieve gemeentelijke dienst van Zaventem, verwijst naar het attest van immatriculatie dat aan haar afgegeven werd en dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing. Het loutere feit dat verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing en meent aan de voorwaarden te voldoen volstaat niet om te leiden tot vernietiging van de bestreden beslissing. De verzoekende partij geeft enkel aan te menen dat zij voldoet aan de voorwaarden in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, maar ontwikkelt geen argumenten waarom de vaststellingen in de bestreden beslissing volgens haar onjuist zijn. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig uiteengezet dat verzoekende partij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste, maar in het verzoekschrift wordt hier niet op ingegaan. Er wordt enkel gesteld dat verzoekende partij "beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

4.3. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt."

Artikel 40bis, § 2, waarnaar artikel 40ter van de vreemdelingenwet verwijst, luidt als volgt:

"§ 1 (...)

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)"

Verzoekster verwijst naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en stelt dat zij het bewijs diende bij te brengen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, van voldoende huisvesting en dat zij gedekt is door een ziektekostenverzekering in België. Verzoekster werpt op dat zij bewijzen heeft bijgebracht dat zij aan deze drie voorwaarden heeft voldaan. Verzoekster laat gelden dat werd geoordeeld dat zij niet aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou hebben voldaan, terwijl volgens haar uit het dossier blijkt dat haar echtgenoot wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster betwist niet dat zij ter bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon slechts een *"uittreksel van de gegevens van een onderneming natuurlijk persoon – toestand dd. 10.05.2017"* en *"(h)andgeschreven niet gehandtekeningde facturen N°4 - N°7 voor de periode mei tot augustus 2017"* aan de verwerende partij heeft voorgelegd. Evenmin betwist verzoekster de concrete motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar voorgelegde stukken:

"Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden door betrokkene de volgende documenten voorgelegd:

- *Volledig uittreksel van de gegevens van een onderneming natuurlijk persoon – toestand dd. 10.05.2017: met betrekking tot de voorgelegde ondernemingsgegevens dient opgemerkt te worden dat hieruit weliswaar blijkt dat de referentiepersoon actief is als zelfstandige, maar dat hieruit geen inkomsten blijken. Het feit dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent, brengt niet automatisch met zich mee dat hieruit inkomsten worden gegenereerd die voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het komt betrokkene toe aan te tonen over welke inkomsten het concreet gaat, opdat onze Dienst zou kunnen nagaan of deze als stabiel, regelmatig en toereikend kunnen worden beschouwd. Betrokkene toont dit allerm minst aan met het uittreksel van de Kruispuntbank Ondernemingen. Tevens dient te worden vastgesteld dat de zelfstandige activiteit van de Belgische referentiepersoon pas zeer recent werd opgestart met name op 10.05.2017 zodat de stabiliteit en regelmatigheid van de voorgehouden bestaansmiddelen niet afdoende is bewezen.*

- *Handgeschreven niet gehandtekende facturen N°4 - N°7 voor de periode mei tot augustus 2017: voor zover kan worden aangenomen dat deze facturen werden uitgeschreven door de referentiepersoon zelf dient opgemerkt te worden dat er geen bijkomende objectief verifieerbare stukken ter beschikking werden gesteld die de inhoud van deze facturen zou kunnen steunen/staven/duiden zodat deze stukken worden beschouwd als verklaringen op eer afgelegd door de referentiepersoon zelf. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon."*

Tevens wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat het *"betrokkene toe(komt) om (...) stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven maandelijkse netto-inkomsten van de referentiepersoon"*.

Door louter aan te stippen dat zij heeft aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zonder daarbij op enige wijze in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing en gelet op het gegeven dat verzoekster slechts een *"uittreksel van de gegevens van een onderneming natuurlijk persoon – toestand dd. 10.05.2017"* en *"(h)andgeschreven niet gehandtekende facturen N°4 - N°7 voor de periode mei tot augustus 2017"* heeft voorgelegd, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Verzoekster werpt nog op dat volgens de gemeentelijke administratieve dienst te Zaventem zij niet zou voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen omdat haar echtgenoot een zelfstandig activiteit uitoefent *"en dat daardoor geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen worden aangetoond."* Vooreerst werd de bestreden beslissing genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging en niet door *"de gemeentelijke administratieve dienst te Zaventem"*. Verder gaat verzoekster uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden werd haar aanvraag niet geweigerd omdat haar echtgenoot een zelfstandige activiteit uitoefent, maar wel omdat *"niet afdoende (werd) bewezen dat (...) (de referentiepersoon) beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen"*, waarbij omstandig aan de hand van de door verzoekster voorgelegde stukken wordt toegelicht waarom deze niet volstaan om *"een duidelijk zicht (te) bieden over de effectief verworven maandelijkse netto-inkomsten van de referentiepersoon"*.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate ongegrond.

Verzoekster werpt verder in haar synthesesmemorie de schending op van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en acht de bestreden beslissing niet conform de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-578/08 van 4 maart 2010, *Chakroun*.

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *"in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden"* (*Parl. St.* Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *"zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"* van dezelfde wet dat bepaalt dat *"geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn"*. Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (*cf.* RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesmemorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesesmemorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen, daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesmemorie neer te leggen “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”.

Concluderend kan worden vastgesteld dat verzoekster *in casu* in de synthesesmemorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kunnen geven aan de vordering, tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift nergens melding maakt van een schending van de Gezinsherenigingsrichtlijn of van een miskenning van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-578/08 van 4 maart 2010, *Chakroun*.

Het feit dat verzoekster in de synthesesmemorie een nieuw middel aanvoert of een nieuwe wending geeft aan een in het inleidend verzoekschrift aangevoerd middel, al dan niet in reactie op het verweer van de verwerende partij, zoals uiteengezet in de nota met opmerkingen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de grondslag van dit middelonderdeel reeds bestond op het ogenblik van het indienen van het inleidend verzoekschrift. De synthesesmemorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidend verzoekschrift op zicht van het verweer in de nota met opmerkingen, aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

Het enig middel is in de aangegeven mate laattijdig en bijgevolg onontvankelijk.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET